

בש"פ 3200/15 - אמיר אבו חייט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3200/15

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: אמיר אבו חייט

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 20.4.2015 במ"ת 11990-02-15 שניתנה על-ידי
כב' השופטת מ' ברק-נבו

תאריך הישיבה: ג' בסיון התשע"ה (21.5.2015)

בשם העורר: עו"ד טלי חזום; עו"ד ליגל יחזקאל

בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר

החלטה

1. בפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 20.4.2015 במ"ת 11990-02-15 (השופטת מ' ברק-נבו) לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו.

2. ביום 5.2.2015 הוגש כנגד העורר ומונה-עשר נאשמים נוספים כתב אישום המייחס להם עבירות שונות בנשק. העורר, שהוא נאשם 4 בכתב האישום, הואשם במסגרת שישה מבין שלושים ומונה האישומים שנכללו בכתב האישום, כמפורט להלן. על פי החלק הכללי בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים למעשים המתוארים בו, נמיר בשארה (להלן: בשארה או נאשם 2) היה אסיר. חרף זאת, ובעודו מרצה עונש מאסר, ביצע בשארה עבירות בנשק יחד עם מיאס מסארווה (להלן: מסארווה או נאשם 1), חלק מהן יחד עם נאשמים נוספים. על פי אישומים 13 ו-15 בכתב האישום, ביום 31.5.2014 העורר שוחח עם מסארווה ועדכן אותו כי ברשותו מחסנית לנשק. באותו יום מסארווה אף שאל את העורר האם יש ברשותו תחמושת לנשק והשניים סיכמו לנסוע ביחד כדי לרכוש תחמושת כאמור. באותו ערב העורר טלפן למסארווה והודיע לו כי הוא ממתין לו. בהמשך לכך, ביום 1.6.2014 מסארווה התקשר לעורר ואמר לו כי הוא מעוניין במחסנית והשניים קבעו להיפגש. על פי אישום 16, בשארה ומסארווה פנו לעורר כדי שזה יסייע להם להוציא אל הפועל עסקה לרכישת נשק. ביום 11.6.2014 העורר נפגש עם אדם אחר שמסר לידיו נשק, ובהמשך העורר ומסארווה הובילו את הנשק למבנה של מוסך על מנת לבדוק אותו. על פי אישום 18, בזמן כלשהו עובר ליום 13.6.2014 העורר ביקש ממסארווה להעביר אליו בדחיפות נשק, בנוסף על נשק אחר שכבר היה ברשותו, וביום 13.6.2015 השניים נסעו להביא את הנשק ממקום שאינו ידוע. על פי אישום 21, ביום 24.6.2015 העורר הסכים לרכוש ממסארווה נשק בתמורה לסך של 11,000 שקל. על פי אישום 29, ביום 2.8.2014 העורר מסר למסארווה אקדח שהיה ברשותו.

3. בגין המעשים הללו יוחסו לעורר העבירות הבאות: קשירת קשר לעסקה אחרת לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוקהעונשין) יחד עם סעיף 144(ב) לחוק זה (במסגרת אישומים 13, 15, ו-21); עסקה אחרת בנשק בצוותא חדא לפי סעיף 144(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין (באישום 16); הובלת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין (באישומים 16 ו-18); והחזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין (באישומים 18 ו-29).

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו. עוד קודם להכרעה בבקשה ולאחר שהצדדים נתנו לכך את הסכמתם, בית המשפט המחוזי הורה על עריכת תסקיר מבחן בעניינו של העורר. תסקיר המבחן מיום 5.3.2015 עמד על כך שהעורר הוא רווק בן 25, שגדל במשפחה נורמטיבית, אך מקיים קשרים חברתיים בעייתיים ואינו לוקח אחריות על התנהלותו, וכן קיים סיכון להמשך התנהלות בעייתית מצדו. שירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים, בני משפחתו של העורר, ערוכים ומוכנים לפיקוח על אף שהם מטשטשים את חומרת מעורבותו של העורר בפלילים ולא מעורים בנעשה בחייו. בסיכומו של דבר, שירות המבחן המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר באיזוק אלקטרוני בבית משפחתו בטירה, תוך העמדתו בפיקוח שירות המבחן למשך שישה חודשים.

5. ביום 25.3.2012 ניתנה החלטה בנוגע לנאשמים 6, 8, 11, 15 ו-18, ובה נקבע כי קיימות כנגדם ראיות לכאורה. בהמשכה של אותה החלטה הוזמן תסקיר של שירות המבחן בעניינם של נאשמים 6 ו-8 לשם בחינתן של חלופות מעצר עבורם, ואילו נאשמים 11, 15 ו-18 שוחררו למעצר בית מלא בכפוף לכך ששירות המבחן יבחן את תנאי שחרורם. להשלמת התמונה יצוין כי נאשמים 9, 10, 14 ו-19 הודו במיוחס להם והורשעו. נכון לעת הזו, נאשמים 1, 2, 5 ו-8 עצורים, ונאשם 12 הוא אסיר. נאשמים 1 ו-12 הודו בקיומן של ראיות לכאורה בעניינם. נאשמים 3, 6, 7, 11, 13 ו-15 משוחררים בתנאים מגבילים, וגם לגביהם נקבע כי קיימות ראיות לכאורה. ביום 20.4.2015 ניתנה החלטה נוספת - בעניינם של העורר ושל נאשם 13, שהיה כבר משוחרר בתנאים באותה עת.

6. בכל הנוגע לעורר, בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה כנגדו ביחס לכלל האישומים שבהם הוא מואשם. בהמשך לכך, וחרף המלצתו של שירות המבחן, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

7. קביעותיו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכאורה התבססו על "פיצוח הקודים" בשיחותיהם של הנאשמים תוך הפנייה להחלטתו הקודמת מיום 25.3.2014. בהחלטה זו הובהר, בין היתר, כי "מכונית" משמעה נשק, "דלק/בנזין" משמעם תחמושת, ו"מטען" משמעו מחסנית.

8. ביחס לאישום 13, בית המשפט המחוזי התייחס לשיחה מיום 1.6.2014 בין העורר לנאשם 1, שבה הנאשם 1 נשמע מדבר על כך שהוא רוצה את "המטען" ועל "המכונית שנביא" ומתייחס לאפשרות שיעשו "החלפה במכונית" שאיתם, ואילו העורר נשמע משיב "בסדר". בחקירתו, העורר לא זכר את פשר השיחה וטען שהיא נסבה כנראה על כלי רכב הקשורים לעבודתו של הנאשם 1. על רקע פיצוח הקודים כאמור, בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהעורר קשר קשר לעריכת עסקה אחרת במחסנית.

9. לגבי אישום 15 התייחס בית המשפט המחוזי לשיחה מיום 31.5.2014 שבה הנאשם 1 נשמע שואל את העורר האם יש ברשותו "בנזין/דלק למכונית" ומציין כי הוא מעוניין "ללכת להביא". על כך השיב לו העורר "לא, אנחנו רוצים להביא, אנחנו רוצים". מאוחר יותר, השניים קיימו ביניהם עוד שיחות תיאום. בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהעורר לא הסביר שיחה זו בחקירתו, ואמר גם במקרה זה כי אינו זוכר את השיחה וכי הנאשם 1 ביקש ממנו בנזין למכונית. כנגד זאת, בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי באותה שיחה הנאשם 1 נשמע מוודא שהעורר לא חושב שמדובר בדלק אמיתי, באומרו: "בנזין/דלק בנזין/דלק ולאק לא למכונית שלך, בנזין/דלק בנזין/דלק".

10. לגבי אישום 16 התייחס בית המשפט המחוזי לשיחות שונות מיום 10.6.2014 בין הנאשמים 1 ו-2 שמהן מצטייר ארגון של עסקת נשק אשר עברה הם ניסו למצוא "מישהו מהבחורים". כן הפנה בית המשפט המחוזי לשיחה מיום 11.6.2014 שבה נאשם 2 נשמע שואל את נאשם 1 אם יש איתו מישהו, ומבקש את המספר של אותו אדם כדי להתקשר אליו. נאשם 1 שואל בשלב זה "מה המספר שלך אמיר", והעורר, הוא אמיר, מכתוב לו את מספר הטלפון שלו. בהמשך לכך, הנאשם 1 נשמע אומר לנאשם 2 שמדובר בחבר שלו, שהוא "בסדר גמור". לאחר מכן, נאשם 2 מסביר לעורר כי עליו להגיע לפגוש את "האנשים" ברכב נפרד מזה של נאשם 1, וכי אם הם ישאלו אותו על הקשר בינו לבין הנאשם 2, עליו לומר כי נאשם 2 הוא כמו אח גדול עבורו. נאשם 2 מוסיף ומסביר לעורר בשיחה זו על האופן שבו עליו לבצע את החלפת השקיות. בסיום השיחה הנאשם 2 נשמע אומר לנאשם 1 שייצא עכשיו כי מחכים לו. כשנשאל העורר בחקירתו האם הוא מזהה את עצמו בשיחה הוא השיב כי אינו יודע. בדומה לכך, גם לגבי שיחות אחרות של תיאומים לקראת הפגישה באותו יום, ובכללן גם שיחות שכללו את הקודים האמורים, כאשר העורר נשאל לפשרן והאם הוא מזהה את עצמו השיב: "לא יודע, לא זוכר". בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר לעשייה של עסקה אחרת בנשק ולהובלת נשק, גם אם זו הייתה קצרה. בית המשפט המחוזי סבר כי אמצעי הזהירות שננקטו והיעדרו של כל הסבר מצד העורר לאירועים בחקירתו מחזקים את המסקנה כי אין מדובר ב"עצימת עיניים" בלבד של העורר למעורבות בהובלת נשק, כפי שנטען, אלא במודעות ממש.

11. ביחס לאישום 18 בית המשפט המחוזי התייחס לשיחות בין הנאשם 1 לבין העורר. בשיחה הראשונה העורר נשמע מבקש מהנאשם 1 להביא לו "מכונית". בהמשך לכך, הנאשם 1 השיב שהוא בדרך לעורר, ואילו זה נשמע מזרז

אותו. בשיחה אחרת הנאשם 1 שואל את העורר אם "הוא מוכן". אף את השיחות הללו לא הסביר העורר בחקירתו. בשיחה מיום המחרת העורר נשמע מעדכן את נאשם 1 "שהטרקטורון שייך למשטרה", והנאשם 1 אומר לו "לאסוף את עצמו" וכן "שיעשה את עצמו לא יודע". בית המשפט המחוזי דחה את התביעה שהעלה העורר לפיה דבריו בנוגע ל"מכונית" אינם מעידים על החזקה בנשק אלא צריכים להיות מובנים כ"התרברבות" בלבד בפני הנאשם 1. בית המשפט המחוזי הפנה בעניין זה לכך שהעורר לא העלה את הטענה בחקירתו, וכן לכך שהנאשם 1 ביקש להרגיע את העורר והנחה אותו "לעשות את עצמו לא יודע". בית המשפט המחוזי סבר כי אלה מחזקים את ההערכה שהשניים עסקו בפעילות אסורה אמיתית ולא בדיבורים בעלמא.

12. ביחס לאישום 21 הוצגה שיחה שבה הנאשם 1 נשמע אומר לעורר כי יש לו מכונית למכור לו ב-15, ואילו העורר נשמע אומר שהוא רוצה לשלם 11 ושהוא רוצה אותה בשביל עצמו. בתשובה, הנאשם 1 אמר שאם כך שייקח אותה בחינם. בחקירותיו העורר עמד על כך שאינו זוכר ואינו יודע מה פשר השיחה. בדיון טען העורר כי מדובר בעסקה למכירת רכב מדגם "מאזדה F", אשר צוין גם כן בשיחה, והוסיף כי אכן רכש בסופו של דבר רכב באותה תקופה בסכום של 11,000 שקל. בית המשפט המחוזי דחה טענה זו על בסיס קביעתו בדבר פיענוח הקודים, וזאת על אף שבחלק מהשיחות הנאשמים אכן שוחחו על כלי רכב וחלקם אף עובדים עם כלי רכב. כמו כן, נקבע כי העורר לא הציג גרסה זו בחקירה וכי לא הוצגו מסמכים המעידים על רכישה כאמור.

13. ביחס לאישום 29 הוצגו שיחות שונות בין הנאשמים 1 ו-2 שעסקו ב"מכוניות", "מטענים" ו"סוללות", ומהן עלה כי במסגרת עסקה שניסו לבצע, מחסנית נפלה לביוב. בתחילה, הנאשם 1 יצר קשר עם העורר וביקש ממנו "את הרכב", ולשאלת העורר ענה כי מדובר ב"רכב" הנמצא אצל העורר. בהמשך לכך, הנאשם 1 ביקש מן העורר להזדרז וציין כי הוא "רוצה לצאת, יש סידור דחוף". כשעומת בחקירתו עם השיחה ענה העורר כי אינו יודע בעניין זה דבר. לעורר הוצגה גם שיחה שהתקיימה לאחר מכן בינו לבין הנאשם 1 ובה זה האחרון נשמע מבקש מהעורר להשיג עבורו מגנט כיוון ש"הוא נפל" וזאת על מנת "להרים אותו במגנט". בית המשפט המחוזי קבע כי מהשתלשלות השיחות עולה בברור כי מדובר בהעברתו של נשק שהיה ברשותו של העורר, וכי הפניה לעורר בבקשה לסייע לחלץ מן הביוב את אשר נפל אליו, תוך שימוש בלשון "הוא" ו"אותו", מעידה על קרבתו של העורר לעניין ועל עיסוקו בתחום הנשק והתחמושת.

14. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי קיימות עילות מעצר בעניינם של העורר ושל הנאשם 13 (שאינו בפנינו). בית המשפט המחוזי הפנה להחלטתו הקודמת מיום 25.3.2014 בעניינם של נאשמים אחרים בפרשה, שבה עמד על עילת המעצר הקיימת נגד נאשמים בעבירות נשק.

15. בית המשפט המחוזי התייחס גם לתסקיר המבחן שהתבקש בעניינו של העורר בראשית הדיון, בהתחשב בכך שהעורר הוא נטול עבר פלילי. בסופו של דבר, בית המשפט המחוזי קבע כי אין לקבל את ההמלצה בתסקיר המבחן לשחרר את העורר לחלופת מעצר. בית המשפט המחוזי קבע כי מסוכנותו של העורר נלמדת מטיבם ומכמותם של המעשים המיוחסים לו, וכן מהגיוון שבהם. בית המשפט המחוזי סבר כי העורר מדורג במקום של "חומרה גבוהה יחסית" מבין המעורבים בכתב האישום, בהיותו בעל יכולות להשיג תחמושת ונשק וכמי שנמצא מ"שני צידי המתרס" של העסקאות – כמוכר וכרוכש. כן נקבע כי על פי התמונה המצטיירת מהשיחות וממעורבותו של העורר בפועל, הוא היה איש אמונו של הנאשם 1 אשר בחר בו על מנת להוביל עמו נשק ועירב אותו בעסקאות שרקם עם הנאשם 2. בית המשפט המחוזי ציין כי שירות המבחן המליץ על שחרורו של העורר לבית משפחתו בטירה, הוא המקום שבו החזיק את הנשק והתחמושת, "תחת אפם" של המפקחים המוצעים. על כן, בית המשפט המחוזי סבר כי אין לקבל את המלצת שירות המבחן. כן צוין כי עבירות הנשק המיוחסות לעורר מקימות חזקת מסוכנות הנשללת רק במקרים מיוחדים

שנסיבותיהם מצדיקות שחרור לחלופה ושמקרה זה אינו בא בגדרם. על כן, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו.

הערר

16. העורר טוען בפני כי הראיות כנגדו הן חלשות יחסית, וכי היה על בית המשפט המחוזי לשחררו לחלופת המעצר שהוצעה, בשים לב לכך שהוא אדם צעיר שזהו מעצרו הראשון, לעובדה שהוא עצור כבר מזה חמישה חודשים המהווים גורם מרתיע המשפיע על מסוכנותו, לכך שמעורבים אחרים בפרשה שוחררו לחלופת מעצר, וכן לכך שטרם החל המשפט בעניינו.

17. ביחס לראיות לכאורה, העורר מציין כי אמנם אין מחלוקת באשר ל"פיצוח הקודים" כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי בנוגע לנאשמים אחרים בפרשה. עם זאת, הוא טוען כי קיימת חולשה בראיות כנגדו, בעיקר ביחס לאישומים 16, 18 ו-29, המייחסים לו עבירות של החזקת נשק והובלת נשק. העורר טוען כי אישומים אלו מבוססים על האזנות סתר בלבד, שבוצעו לנאשמים אחרים בפרשה ואינם מהווים בסיס ראיתי בעוצמה מספקת לעבירות המיוחסות לו, אלא לכל היותר לעבירות של קשירת קשר לביצוע עסקה אחרת בנשק. לטענתו, לא נמצאו שום ראיות חפציות הקושרות אותו לפרשה, מלבד אותם "דיבורים בעלמא".

18. ביחס לאישומים 13 ו-15 נטען כי מדובר למעשה במסכת עובדתית אחת מאותו מועד וכלל לא עולה בבירור באיזה אביזר מדובר במסגרת כל אחד מן האישומים. על כן, כך נטען, לא ניתן לשייך את אישום 13 למחסנית ואת אישום 15 לתחמושת כפי שעשה בית המשפט המחוזי. כן טוען העורר כי לא היה מקום לייחס משקל לכך שהוא נמנע מלהסביר את השיחה הקשורה באישום 13 בחקירתו, וזאת בשים לב לכך שהחקירה נערכה כחצי שנה לאחר השיחה.

19. ביחס לאישום 16 נטען כי לא ברור אף מכתב האישום כיצד מיוחסת לעורר עבירה של הובלת נשק. לטענת העורר שיחת הטלפון שאליה מתייחס אישום זה התייחסה לאיסוף של "חבילת בגדים", מונח שלא זוהה עם נשק דווקא. בהמשך לכך, נטען כי לעורר לא הייתה מודעות לקיומה של עסקה בנשק, להבדיל מעבירה אחרת, בשים לב לכך שהעורר לא היה שותף לשיחת טלפון כלשהי שבה נעשה שימוש בשמות הקוד הרלוונטיים.

20. גם ביחס לאישום 18 נטען כי מדובר רק ב"דיבורים בעלמא" וכי לא נמצאו כל נשק או תחמושת בביתו של העורר שהיה בהם כדי לבסס מעורבות מצידו. ביחס לאישום 21 טוען העורר כי בית המשפט המחוזי שגה כשלא קיבל את הסברו לכך שמדובר בקניית רכב עבור אמו, וכי חיזוק לכך ניתן למצוא בכך שאף התביעה ציינה שישנן שיחות אשר הוקדשו למכוניות באמת ובתמים. בדומה, נטען כי אין ראיות לכאורה לאישום 29 מקום בו קיימת רק שיחה אודות "רכב" ולא נתפס שום חפץ ברשות העורר.

21. בנוגע לתסקיר שירות המבחן טוען העורר כי מדובר במקרה הנמנה עם אותם מקרים חריגים שבהם יש לשחרר לחלופת מעצר גם בעבירות נשק. בהקשר זה, נטען כי העורר הוא אדם צעיר, ללא עבר פלילי, ושגם המדינה הסכימה לפתיחת הדלת לאפשרות זו כאשר היא הסכימה על שליחתו לקבלת תסקיר. כן מציין העורר כי שירות המבחן התרשם לטובה מהחלופה ומהמפקחים וסבר כי יהיה בה כדי להגדיל את הסיכוי לחזרה לחיים נורמטיביים ולשינוי.

22. עוד מציין העורר כי יש להתייחס לכך שנאשמים אחרים בפרשה שוחררו בתנאים. כך למשל, העורר טוען כי נאשם 3, אשר בחזקתו נתפס נשק והתקבלו בעניינו שני תסקירי מבחן שלא המליצו על שחרורו, שוחרר בתנאים מגבילים למעצר בית. על כן, כך נטען, ראוי לקבל במקרה זה את המלצת שירות המבחן, שיש בה כדי לאיין את מסוכנותו של העורר.

23. מנגד, המדינה סומכת את ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי. לטענת המדינה, המסכת הראייתית מניחה בסיס למעורבות ממשית של העורר בעבירות הנשק ולמודעות שלו לטיבן. בהקשר זה, בא-כוח המדינה הצביע על כך שהעורר היה בקי ומעורב בשימוש בקודים ששימשו את הקשר, ואף מצטייר כאיש אמונו של הנאשם 1. כמו כן, המדינה שבה והדגישה כי העורר לא הצליח לספק כל הסבר לשיחות שהוקלטו ואף חזר וטען כי אינו זוכר דבר ביחס אליהן.

24. בהתייחס לאישום 16, שהוגדר כאישום מרכזי, הצביע בא-כוח המדינה על כך שהעורר היה שותף לפעולה מורכבת שבה חברו גורמים שנסעו בשתי מכוניות במתואם, עובדה שאינה מתיישבת כלל עם הסבר תמים.

25. בשים לב למעורבותו הממשית הנתענת של העורר במעשים, נטען כי עניינו אינו מתאים לשמש כחריג לכלל של הימנעות משחרור לחלופת מעצר בעבירות נשק. כמו כן, לטענת בא-כוח המדינה השוואת עניינו של העורר לנאשמים אחרים בפרשה מצדיקה להתייחס לעניינו של נאשם 8, שאף לו מעורבות משמעותית במעשים, ולאבחן אותו מנאשמים כדוגמת נאשם 3, שמעורבותו הייתה קלה יותר (בשלושה אישומים בלבד). בתשובה לכך, באת-כוחו של העורר טענה כי בשונה מנאשם 8 העורר נעדר עבר פלילי, וכי יש לייחס משקל להמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר (וזאת לעומת הימנעותו של שירות המבחן מהמלצה כזו בעניינו של נאשם 3).

דיון והכרעה

26. לאחר שבחנתי את חומר הראיות בתיק הגעתי לכלל מסקנה שדין הערר להידחות.

27. בפתח הדברים יש לומר כי קביעותיו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לקיומן של ראיות לכאורה גם בכל הנוגע לעבירות של הובלת הנשק הן במקומן. קשה להלום את הטענה לפיה אין ראיות לכאורה למודעותו של העורר לטיב המעשים המיוחסים לו. את הראיות יש לבחון כמכלול אחד. כזכור, ביחס לאישומים 13 ו-15 העורר כלל לא הכחיש קיומן של ראיות לכאורה לעריכת עסקה באביזר או בתחמושת, ורק טען כי מדובר באותה עסקה אחת. יש בכך כדי לשפוך אור מסוים גם על חלק מן השיחות האחרות. מהשיחות הנוגעות לאישומים אלו ניתן לראות כי כבר ביום 31.5.2014 העורר דן עם נאשם 1 בעסקאות ב"מכונית", ב"בנזין/דלק" וב"מטען", ודומה כי מונחים אלו היו שגורים על לשונו כבר בשלב זה (ראו למשל שיחה 3108 מיום 31.5.2014 ושיחה 3174 מיום 1.6.2014 בין העורר לבין הנאשם 1). כלום סביר להניח כי כעשרה ימים בלבד לאחר מכן, בעת שהתרחש האירוע המתואר באישום 16, לא סבר העורר כי מדובר בעסקה בנשק, כאשר זו נעשית במחשכים ומעוררת לחץ וחרדה ברורים בקרב כל הנוגעים בדבר לקראת הוצאתה אל הפועל? בנוסף, כפי שסבר גם בית המשפט המחוזי, "אובדן הזיכרון" של העורר בעת חקירתו ביחס לאירוע דרמטי מסוג זה מעורר תמיהה, כמו גם הימנעותו מלהציע כל הסבר חלופי לאשר התרחש.

28. יתר על כן: לא חולפים אלא שלושה ימים וכבר נמצא העורר מעורב באירוע נוסף כמתואר באישום 18, אשר

החל בבקשתו של העורר מנאשם 1 להביא לו "מכונית" ונמשך בכך שהשניים קובעים ללכת להביא "מכונית" יחדיו. העורר טען בפני כי אין במסד הראייתי הקיים כדי להוכיח לכאורה את מעורבותו בעסקת נשק, שכן לשיטתו מדובר ב"דברים בעלמא". בבית המשפט המחוזי טען העורר, כזכור, כי אפשר שמדובר בדברי רהב בלבד. טענות אלו דינן להידחות. ניתן לראות כי העורר מביע חשש ממשי מפני גורמי משטרה שזיהה בעיצומו של האירוע. כך, בשיחה 4295 מיום 14.6.2014 בין העורר לבין נאשם 1, העורר נשמע מיידע את בן-שיחו כי זיהה נוכחות משטרתית בסביבתו ומכנה את הסיטואציה "בלגן". בתגובה, נאשם 1 מנסה להרגיע את העורר ומייעץ לו "לעשות עצמו לא יודע". אף כאן ההקשר אינו תומך בטענה שאלו אך דיבורים בעלמא או התרברבות.

29. ביחס לאישום 21 שב העורר על טענתו כי השיחה המתוארת בו נסבה על רכישת רכב אמיתי, ולראייה הוא טוען כי אכן נרכש על ידו כלי רכב בסכום דומה לזה שננקב בשיחה בתקופה הרלוונטית לאירוע. אולם, העובדה שהמערער לא ציין בחקירתו כי רכש באמת ובתמים רכב מנאשם 1 מעלה ספק רב באשר לאמון שניתן לתת בגרסתו העדכנית. בנוסף לכך, ניתן היה לצפות כי העורר יביא ראייה כלשהי לרכישתו של רכב כאמור, אלא שהדבר לא נעשה. כנגד זאת, ממשיכים לשקול מעורבותו לכאורה של העורר במכלול המעשים ופיצוח הקודים, אשר עליו העורר אינו חולק.

30. מסקנה דומה יפה גם באשר למתואר באישום 29. השתלשלות השיחות בין הנאשמים לקראת העסקה המתוארת מגלה כי היא כללה העברתו של "רכב". בשיחה ביניהם לקראת העסקה העורר התבקש מפורשות על ידי נאשם 1 להביא לו את "הרכב" שאצלו בדחיפות לשם "סידור" (ראו שיחה 7762 מיום 2.8.2014). עסקה זו יצאה אל הפועל, ובהמשכה התגלתה תקלה ב"רכב" שהועבר, והסתבר ש"מטען", קרי מחסנית, נפל לביוב. העובדה כי הנשק לא נתפס ברשותו של העורר, אינה יכולה לגרוע מקיומן של ראיות לכאורה אף בעניין זה.

31. אם כן, עיון בחומר הראיות מלמד כי אכן מעורבותו של העורר בפעילות הפלילית שעליה נסב כתב האישום אינה שולית. אני סבורה שצדק בא-כוח המדינה בטענתו כי מעורבותו של העורר באירועים שעליהם נסב כתב האישום מצטיירת כמשמעותית.

32. על כך יש להוסיף, כי דומה שלא יכולה להיות מחלוקת על קיומה של עילת מעצר בעניינו של העורר. כאשר המעורבות בעבירות הנשק נוגעת לרצף של ביצוע עבירות, אינני סבורה שמתקיים החריג לכלל הנוהג לפיו יש להימנע משחרורם של נאשמים שלהם מיוחסות עבירות נשק, וזאת נוכח המסוכנות הברורה העולה ממעורבות בעבירות מסוג זה (ראו: בש"פ 2895/15 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (21.5.2015) וההפניות שם).

33. בשלב זה, נותרה הטענה שעניינה ההשוואה בין העורר לנאשם 3. גם בעניין זה אני סבורה שיש להעדיף את עמדת המדינה. ממסכת הראיות עולה לכאורה כי העורר היה מקורב לראשי ההתארגנות, ובפרט לנאשם 1, וסייע להם בביצוע עסקאות במקרים ששימשו בסיס לששה אישומים. זאת, לעומת הנאשם 3 אשר נמצא במעגל החיצוני של ההתארגנות - מבלי לגרוע מחומרת המעשים המיוחסים לו.

34. אכן, בהשוואה זו קיים טעם אחד השוקל דווקא לעבר שחרורו של העורר לחלופת מעצר - המלצתו של שירות המבחן, וזאת בניגוד לתסקירי המבחן בעניינו של נאשם 3. אולם, בסופו של חשבון, מטה את הכף מעורבותו הגבוהה יותר לכאורה של העורר בעבירות, והסתייגותו המוצדקת של בית המשפט המחוזי ממיקומה של חלופת המעצר שהוצעה. אין בכך כדי לגרוע מזכותו של העורר להגיש בהמשך בקשה לעיון חוזר בחלופת מעצר, ככל שיהיה בידו להציע

חלופה הדוקה במיקום אחר או בשים לב לשינוי נסיבות משמעותי (לפי הכללים הרגילים החלים על בקשה לעיון חוזר).
למותר לציין שאינני מחווה דעתי באשר לתוצאה הראויה במקרה זה.

35. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י' בסיון התשע"ה (28.5.2015).

ש ו פ ט ת
